

בצאתו מן הארץ: בגיל 65 מגיעה לי קצת מנוחה"

בימי הזוהר במישרדו: יעצו לי שלא לשוב עדיין"

● דימויו. ליפת נוצר דימוי של איש העולם הגדול, שטס במחלקה הראשונה ברחבי העולם כאיש הכלי יכול של בנק לאומי, נפגש רק עם אנשים מפורסמים בקנהמידה עולמי, התרועע עם מיליארדרים, וכל זה — תוך כדי עישון סיגרים ושתית שמר פניה. בנק לאומי, בימיפפת העליונים, מצטייר כיום, כעיני הציבור, כבנק שהתנהל על נהרות שמפניה וקופסות סיגרים.

יפת השבוע, כשסיגר יקר בפיו, בשדרה החמישית בניוירוק:

את עצמו כבנם המאומץ של אלה וארנסט יפת. את סיפורו הרגיש, אך המבולבל, של סגןאלוף רוני יפת, שניצב מאחורי ההצרה הטלפונית הרמאית"משהו פירסם העולם הזה באותו השבוע.

סיפורו של יפת השבוע חפף בכמה נקודות את סיפורו של "המאומץ", אם כי סופר בטונים מאופקים, ובנימת ריחוקמשהו:

"יום אחד הביאה רעייתי (אלה) חייל לביתנו בהרצליה. הוא היה מבולבל, בא מהחזית או משהו כזה. הוא היה נרמה

"מי קבע שצדיק בינו הוא גאון כלכלי?"

★ מדוע הייתי צריך לטלפן לאלי

הורביץ? ★ השיקולים לעזור לשיך

ולמישפחת הורביץ היו מיקצועיים!"

לי, מקיבוץ או ממושב. לאטילאט. הוא קשר קשרים עם הילדים, איתי. אחר כך הקשר ניתק לאטלאט.

● על תביעת "בנקלאומי" נגדו. משסיפרתי לו שבישראל פורר סם באחרונה שהוא עומד להגיע לפי שרה עם הבנק בעניין גובה הפנסיה שלו וגובה סכום הפיצויים שלו, שערר שרעורירה לאומית, הגיב בתמיחה: "לא ידוע לי על שום הסדר כזה. איפה זה פורסם? זה לא נכון!"

● יגאל ארנן. "מדוע בחרתי בו להיות עורך־הדין שלי? מפני שאמנן

הוא ניסתי לעזור לו כמה פעמים. הוא התגרש פעם אחת או פעמיים. נרמה לי שהוא משרת בקבע — רכסן, סגן אלוף אפילו. (סגןאלוף).

"האם חשבנו כאמת לאמצו רישית? רעייתי העלתה את הרעיון, אבל אין זאת אומרת שהייתי מסכים לכך. יש לי חמישה ילדים משלי. זה מספיק..."

"שוב, אנשים אוהבים פירסום."

עוז קרן

עם שושנה וינר: "לא רציתי להתפטר"

גולדנברג הרי ייצג את הבנק (בנק לאומי) בהסדר הפיצויים איתי. קראתי על הפגישה הלילית, גם על ההתפתחויות האחרונות (ההחלטה להעמיד את ארנן ושאר שביעת המשתתפים בפגישה לדין בעוון הטרדת עד בנסיבות חמורות). הוא כחור ישר!"

● השיבה הביתה. ארנסט יפת משתגע לשוב לישראל. נושא זה הועלה במהלך שיחתנו. געגעועי ארצה ניכרו גם בשיחותינו הטלפונית טרם בואי לניוירוק. לפני חודשיים־שלושה נודע לי כי יפת עומד להגיע כחשאי ארצה. כסופו של דבר קיבלתי הודעה טלפונית שהוא ביטל את תוכניתו.

כשבוע שעבר אישר באוניי שלא היתה זו אזעקת־שווא. הוא אכן התכוון לבקר בארץ, אך ברגע האחרון חזר בו. "יגאל (ארנן) חושב שאני לא צריך לחזור עדיין!" היררה בקול רם, וחיכה לשמוע את חוות־דעתי. יפת משחק עם הרעיון לחיות כמה חודשים בניוירוק, כמה חודשים באירופה (רות בתו שוהה בלונדון) וכמה חודשים בארץ.

"מה יעשו לי? איני פוחד מצעדים ליגאליים. תיקשורת? נו, מה, יעמידו צלמים ליד דירותיי? עיתונאים יארבו לי? לא, אני לא מוזכיסט. מה עם דירותיי? יש לי שתיים: אחת במיגדל־דויד, הבית כרוכ בנין. הנהג שלי מתחזק אותן, והעוזרת מנקה אותן."

כפיר סמאיר, יפ.א.